

ADVENT

*NEJSME
PONECHÁNI
SAMI SOBĚ,
NEJSME SAMI*

NIC NEDOKÁŽE ZCELA NASYTIT NAŠE TOUHY

Pohlédneme-li do svého nitra, zjistíme, že nic nedokáže zcela nasytit naše touhy a očekávání. Narodili jsme se totiž proto, abychom byli s Bohem, který jediné může naše srdce naplnit. A právě Advent nám klade před oči radost očekávání. Očekáváme Boha, který nás nekonečně miluje a zároveň On očekává nás. Z tohoto hlediska to znamená žít život v jakémsi zasnoubení. Nejsme ponecháni sami sobě a nejsme sami.

ŽIVOT ČLOVĚKA JE PLNÝ OBAV

Život člověka je plný obav a strachu: z nemoci, z politické situace, z nezaměstnanosti, ze stavu životního prostředí, z lidí kolem sebe, z násilí, z toho, že něco nedokážeme, že nebudeme přijati, strach z toho, že naše úsilí vyjde naprázdno. Strach z toho, že se svět nezmění... Na tuto ponurost odpovídá advent „lékem antiobav“. Člověku, který je sražen k zemi strachem, adresuje biblické evangelium dvě typicky adventní slova: „Vzpřimte se a zdvihněte hlavu“ (Lk 21,28). Když strach sráží k zemi, Bůh napřimuje; když zápory nutí dívat se dolů, Ježíš umožňuje pozvedat hlavu k nebi, odkud přijde. Nejsme totiž dětmi strachu, nýbrž Božími dětmi.

POZVEDNĚME ZRAKY K NEBI

Přijměme proto tuto adventní výzvu: povstaňme z pohodlí, které působí lenost, povstaňme ze zahleděnosti jen do sebe, kterou chřadne nitro. Postavme se na nohy, pozvedněme zraky k nebi. Zakusme i potřebu podat pomocnou ruku bližnímu. A pak útěcha, kterou dovedeme dát druhým (srov. 2 Kor 1,3), zahojí náš strach.

Přeji nám všem, abychom advent prožili jako dobu radostného očekávání. Protože i my jsme očekávání!

---

*Zpracováno podle promluvy papeže Františka 1. prosince 2018.
Redakčně upraveno a zkráceno. Zdroj: vaticannews.va/cs*